

SGI-USA
Buddhist Learning Review
2006 Study Guide
(Thai Language Version)

ทบพวนการศึกษาพุทธธรรมประจำปี
ของเอสจีไอ-ยูเอสเอ เพื่อเตรียมตัวสอบ
ในเดือนตุลาคม 2006 ทางเอสจีไอ-ยูเอสเอ
แนะนำให้ทำการสอบในวันที่ 28-29 ตุลาคม

ตอนที่ 1 สัทธรรมปุณฑริกสูตร

1. สัทธรรมปุณฑริกสูตร และพระศากยมุนีพุทธ (The Lotus Sutra and Shakayamuni Buddha)

จุดประสงค์ที่พระศากยมุนีมาปรากฏ (ใน โลกนี้)

สัทธรรมปุณฑริกสูตรสอนว่า จุดประสงค์ที่พระพุทธเจ้าได้มาปรากฏในโลกนี้ ก็เพื่อจะทำให้
คนทุกคนสามารถบรรลุพุทธภาวะได้

หลักแห่งการบรรลุพุทธภาวะ

สัทธรรมปุณฑริกสูตรเปิดเผยให้รู้ว่า สรรพสัตว์ทั้งปวงมีศักยภาพแห่งการบรรลุพุทธภาวะ
เพราะสภาพชีวิตแห่งโลกพุทธมีอยู่ภายในทุกชีวิต

ความหมายแท้จริงของการเป็นพระพุทธ

สัทธรรมปุณฑริกสูตรสอนว่า พระพุทธแท้ คือผู้ที่ล่วงรู้ถึง หรือตื่นรู้ถึงความจริงแห่งสภาพชีวิต
พุทธที่เป็นนิรันดร์ และบรรลุผลสำเร็จในคำมั่นสัญญาที่จะนำมวลมนุษย์ทั้งปวงไปถึงการบรรลุพุทธ-
ภาวะได้ในท่ามกลางสังคมที่วุ่นวายร้ายแรงของโลกเรานี้

2. การสำรวจจุดสัทธรรมปุณฑริกสูตรอย่างกว้างๆ

คำสอนภาคทฤษฎี(สมมุติธรรม) และคำสอนสำคัญ(ปรมัตถธรรม)

สัทธรรมปุณฑริกสูตร 14 บทแรก คือคำสอนภาคทฤษฎี และ 14 บทหลัง คือคำสอนสำคัญ
ที่เรียกกันว่า คำสอนภาคทฤษฎีก็เพราะว่า พระศากยมุนีพุทธได้ใช้ลักษณะแห่งความเป็นพระพุทธ

ชั่วคราวที่ได้ตรัสรู้ในชีวิตปัจจุบันของพระองค์ท่าน(ในประเทศอินเดีย) ทำการเทศนาสั่งสอน 14 บทแรก ส่วนคำสอนสำคัญที่แท้จริงแห่งความเป็นพระพุทธรู้มาแล้วในอดีตชาติย้อนหลังไปเป็นเวลานานจนแทบจะห้วงวัดไม่ได้ ทำการสอน 14 บทหลังของสังฆกรรมปุณฺฑริกสูตร การเปิดไตรยาน และเผยให้เห็นเอกยาน

พระสูตรต่างๆ ซึ่งพระพุทธเจ้าได้เทศนาสั่งสอนก่อนที่จะทรงสอนถึงสังฆกรรมปุณฺฑริกสูตรนั้น เป็นการสอนการปฏิบัติ 3 วิธี ที่จะนำไปสู่การบรรลุพุทธภาวะ มีดังนี้คือ

1. วิธีแห่งสาวกยาน 2. วิธีแห่งปัจเจกพุทธ 3. วิธีแห่งพระโพธิสัตว์ วิธีทั้ง 3 นี้เรียกว่า ไตรยาน

สังฆกรรมปุณฺฑริกสูตรสอนไว้ว่า พระพุทธเจ้าทรงเทศนาวิธีทั้ง 3 นี้ สำหรับเป็นกุศโลบาย (วิธีการอันแยบยลในทางดี) เพื่อเผยให้เห็นเอกพุทธยาน ซึ่งจะนำปวงชนทุกคนไปสู่การบรรลุพุทธภาวะได้โดยตรง การเทศนาสั่งสอนตามวิธีดังกล่าวนี้ ในสังฆกรรมปุณฺฑริกสูตรเรียกว่า “การเปิดไตรยาน และเผยให้เห็นเอกยาน”

3. หลักคำสอนอันสำคัญของสังฆกรรมปุณฺฑริกสูตร

การที่เข้าใจถึงลักษณะที่แท้จริงของปรากฏการณ์ทั้งปวงได้ ก็คือ การได้รู้ว่าชีวิตของเราคือ เมียวโฮเร็งเงเคียว จากบท“กุศโลบาย”ในสังฆกรรมปุณฺฑริกสูตร เป็นการสอนถึงเรื่องหลักคำสอน แห่งลักษณะที่แท้จริงของปรากฏการณ์ทั้งปวง

“ปรากฏการณ์ทั้งปวง” หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกชีวิต และความเป็นไป หรือการดำเนินไปของมัน ในสกลจักรวาล รวมทั้งการแสดงออกทุกประการของชีวิต และสิ่งแวดล้อมของชีวิตซึ่งปรากฏออกมา จากสภาพใดสภาพหนึ่งของ 10 โลก (10 สภาพชีวิต)

“ลักษณะที่แท้จริง” หมายถึง ความจริงขั้นสูงสุด การที่เข้าใจรับรู้ว่า ชีวิตทั้งปวง และสิ่งแวดล้อมของมันในสภาพใดๆ ก็ตามของ 10 โลก เป็นการปรากฏออกมาของเมียวโฮเร็งเงเคียว หรือ ธรรม-มหัศจรรย์ ก็เท่ากับเป็นการเข้าใจถึงลักษณะที่แท้จริงของปรากฏการณ์ทั้งปวง จากหลักคำสอนเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่าสังฆกรรมปุณฺฑริกสูตรอธิบายให้ความกระจ่างแจ้งทางด้านทฤษฎีว่า สิ่งมีชีวิตทั้งปวง มีความสามารถที่จะบรรลุพุทธภาวะได้เท่าเทียมกัน

การบรรลุพุทธภาวะของบุคคลแห่งทวียาน (โลกสาวก และปัจเจกพุทธ)

การทำให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามนุษย์ทุกคนมีศักยภาพที่จะบรรลุพุทธภาวะได้นั้น คำสอนภาคทฤษฎีของสังฆกรรมปุณฺฑริกสูตร (14 บทแรก) จึงได้เน้นถึงการบรรลุพุทธภาวะของบุคคลที่อยู่ใน

สภาพแห่งทวิยาน ซึ่งในพระสูตรอื่นๆ บุคคลเหล่านี้ถูกปฏิเสธว่า ไม่สามารถที่จะบรรลุพุทธภาวะได้ ฉะนั้น ความคิดเห็นที่ว่า สรรพสัตว์ทั้งปวงมีความสามารถที่จะบรรลุพุทธภาวะได้นั้น ถือว่าเป็นการปฏิบัติความคิดเห็นใหม่ เมื่อเปรียบเทียบกับพระสูตรอันอื่นๆ ที่สอนว่า การบรรลุพุทธภาวะจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเราได้ถอดถอนตนเองจาก สภาพชีวิตแห่ง 9 โลก ต่ำออกไป ซึ่งจะต้องใช้เวลานานหลายๆ ชาติ

การบรรลุพุทธภาวะของพระพุทธเจ้าตั้งแต่ในอดีตชาติ

ย้อนหลังไปเป็นเวลานานจนสุดที่จะหยั่งวัดได้

พระสูตรชั่วคราว และสังฆกรรมปณทริกสูตรในภาคทฤษฎี แสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของพระศากยมุนีพุทธ ว่าเป็นพระพุทธเจ้าซึ่งบรรลุพุทธภาวะในชีวิตปัจจุบัน (ที่ประเทศอินเดีย) แต่ในสังฆกรรมปณทริกสูตรภาคคำสอนสำคัญ(14 บทหลัง) ในบท “การหยั่งอายุขัยฯ” (หรือบทที่ 16) ได้เปิดเผยให้รู้ว่า พระศากยมุนีพุทธได้บรรลุพุทธภวามานนับไม่ถ้วนตั้งแต่ในอดีตชาติ และยังคงดำเนินชีวิตต่อไปในโลกแห่งความเป็นจริงนี้เพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้พ้นทุกข์ การที่พระพุทธเจ้าได้บรรลุพุทธภาวะมาตั้งแต่อดีตชาติอันยาวนานนับไม่ถ้วนนั้น เป็นการเปิดเผยให้รู้ว่าสภาพชีวิตแห่งพุทธมีความเป็นนิรันดร์ และเป็นการสอนเราว่า พระพุทธที่แท้จริงนั้นใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงตลอดชั่วนิรันดร์กาล โดยสวมรูปต่างๆ และบทบาทต่างๆ เพื่อช่วยสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากความทุกข์ คำสอนในสังฆกรรมปณทริกสูตรนี้เป็นรากฐานที่แตกต่างกับความคิดเห็นธรรมดาสามัญทั่วไปที่ว่า พระพุทธคือผู้ที่หลังจากได้ปรินิพพานไปแล้วจะไปสถิตย์อยู่ในแดนที่แยกไปจากโลกแห่งความเป็นจริง และจะไม่กลับมาเกิดในโลกแห่งรูป (รูปภาพ) นี้อีกต่อไป

พระโพธิสัตว์แห่งพื้นโลก คือผู้ที่รู้สึกได้ว่า ปวงชนทุกคนมีสภาพชีวิตพุทธชั่วนิรันดร์

สังฆกรรมปณทริกสูตรบ่งบอกให้รู้ว่า โพธิสัตว์แห่งพื้นโลก คือสาวกของพระศากยมุนีพุทธที่พระองค์ได้ทรงอบรมสั่งสอน และเปลี่ยนแปลงความเชื่อของพวกเขาเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงได้บรรลุพุทธภาวะตามความเป็นจริงมาแล้วตั้งแต่ในอดีตชาติอันยาวนานนับไม่ถ้วน

ดังนั้นแล้ว หมายความว่า โพธิสัตว์จากพื้นโลกทั้งหลาย คือ สาวกที่มีสัมพันธภาพแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างอาจารย์ กับศิษย์ หรือ กับพระศากยมุนีพุทธแห่งนิรันดร์ ผู้ซึ่งตรัสรู้ถึงความเป็นนิรันดร์ของสภาพชีวิตพุทธ จุดประสงค์ของโพธิสัตว์แห่งพื้นโลกไม่ได้เป็นเพียงความปรารถนาที่จะได้บรรลุพุทธภาวะเพื่อตนเองเท่านั้น แต่จุดประสงค์อันสูงสุด คือการคืนรนต่อผู้เพื่อความสุข

ของมวลมนุษยชาติไปเรื่อยๆ ในโลกแห่งความเป็นจริงที่วุ่นวายแสนสาหัสนี้ เช่นเดียวกับองค์
ศาสดาผู้เป็นอาจารย์ได้ปฏิบัติมา จากทัศนวิสัยแห่งพุทธศาสนาของพระนิชิเร็นนั้น โทริสตัด์จากพื้น
โลกก็คือ ผู้ที่อุทิศสหายพยายามในด้านความศรัทธา และการปฏิบัติธรรมด้วยจิตใจเช่นเดียวกับ
พระนิชิเร็นที่เผยแผ่ธรรมหัตถ์เพื่อความสันติ และความสุขของมวลมนุษยชาติ
พระสทาปริกฤติโทริสตัด์ คือผู้ที่ เป็นแบบอย่างในการปฏิบัติพุทธศาสนาของเรา

เรื่องราวเกี่ยวกับพระสทาปริกฤติโทริสตัด์ ที่อยู่ในสังฆกรรมปุณทริกสูตร สอนให้เรารู้ถึง
วิธีการที่จะนำเอาสังฆกรรมปุณทริกสูตรมาปฏิบัติกันอย่างไร วิธีการปฏิบัติจะสรุปออกมาได้ดังนี้
ประการแรก คือการรักษาความเชื่อมั่นว่า คนเราทุกคนสามารถบรรลุพุทธภาวะได้ และให้ความ
เคารพต่อคนทุกคนอย่างจริงจัง

ประการที่ 2 คือการเผยแผ่คำสอนที่เป็นแก่นกลางของพุทธศาสนาด้วยจิตใจเช่นเดียวกับ
พระสทาปริกฤติโทริสตัด์

ประการที่ 3 คือจะต้องเตรียมตัวพร้อมที่จะเผชิญ และทนทานต่อการถูกข่มเหงกลั่นแกล้งอันเกิดขึ้น
จากผลที่เราพยายามในด้านความศรัทธา หรือ ความเชื่อมั่นของเรา

ประการที่ 4 ในระหว่างที่เราพยายามดิ้นรนที่จะทำความเชื่อมั่นให้ปรากฏออกมาให้เห็นเป็นจริงใน
ยุคที่เปราะบางไปด้วยความชั่วร้าย จงอย่าได้อาความชั่วร้ายเข้ามาทำให้ชีวิตเราสกปรก แต่จง
ปฏิบัติต่อไปเพื่อเปลี่ยนแปลงกรรมของเรา พระนิชิเร็น ไคโซนิชิได้รับเอาสมบัติของพระสทาปริกฤติ-
โทริสตัด์มาใช้ต่อไป

ตอนที่ 2 ธรรมเนียมของพระนิชิเร็น ไคโซนิชิ

เรื่อง “มรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต”

พระศาสดามุนิปุทธผู้ทรงได้บรรลุพุทธภาวะมานานหลายกัปหลายกัลป์นับไม่ถ้วน และสังฆกรรม-
ปุณทริกสูตรซึ่งนำพาผู้คนทั้งปวงเข้าสู่การบรรลุพุทธภาวะได้และพวกเราซึ่งเป็นสามัญชนทั้งหลายนั้น
ไม่ได้มีความแตกต่าง หรือแยกจากกัน และกันไปได้เลย การที่สวดนมเมียวโฮเร็งเงเกียว ด้วยความ
สำนึกระลึกได้เช่นนี้ ก็คือการได้เป็นทายาทสืบทอดธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต และความตาย
นี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุดสำหรับลูกศิษย์ และอุปัฏฐากของพระนิชิเร็น และการที่เรียกว่ามีศรัทธายึดมั่น
ในสังฆกรรมปุณทริกสูตรก็มีความหมายเช่นว่านี้

สำหรับบุคคลที่ปลูกเรียกความศรัทธาของตนขึ้นมา และสวดนมเมียวโฮเร็งเงเกียว ด้วยความ

เข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งคัมภีร์ว่า บัดนี้คือวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของตคนนั้น สัทธรรมปุณฑริกสูตรได้บ่งบอกไว้ว่า “เมื่อชีวิตของบุคคลเหล่านี้สิ้นสุดลง ก็จะมีพระพุทธรูป 1 พันองค์ยื่นพระหัตถ์ออกมารับพวกเขา และปลดปล่อยให้พ้นไปจากความหวาดกลัวทั้งปวง พร้อมทั้งปกป้องรักษาไม่ให้ไปผูกติดอยู่ในหนทางแห่งความชั่วร้าย” แล้วเราจะกลั่นน้ำตาแห่งความสุขที่มีอาจสาธยายไว้ได้อย่างไรเล่าในการที่รู้ว่า ไม่ใช่เพียงพระพุทธรูปแค่ 1 องค์ หรือ 2 องค์ หรือเพียง 100 หรือ 200 องค์ แต่ว่ามีพระพุทธรูปถึง 1 พันองค์จะมาคอยอ้าแขนต้อนรับเราอยู่

สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อสัทธรรมปุณฑริกสูตรนั้น มีคำเตือนที่กล่าวไว้ดังนี้ “เมื่อชีวิตของเขาสิ้นสุดลง เขาจะตกนรกอเวจี” ยมบาลแห่งโลกนรกจะมาจับไปอย่างแน่นอน ช่างน่าสมเพชเหลือเกิน พระยมราช 10 องค์จะทำการตัดสินลงโทษความผิด และท้าวทนต์ซึ่งคอยเฝ้าดูเขาอยู่ตั้งแต่แรกเกิดจะทำการดูค่าว่ากล่าวรายงานถึงความชั่วที่เขาได้ทำลงไป

คิดดูสิ พระพุทธรูป 1 พันองค์ยื่นพระหัตถ์มาให้ลูกศิษย์ และอุปัชฌาภิกษุทุกคนของพระนิชิเร็นที่สวดนัมเมียวโฮเร็งเงเคียว เหมือนดั่งต้นเตงโม หรือต้นผักบุงที่ยึดลำต้นเป็นเถาเรียวยาวออกไปในบัดนี้ ศิษย์สาวกทั้งหลายของอาตมาสามารถรับ และเทิดทูนสัทธรรมปุณฑริกสูตรได้นั้นก็เพราะว่า เขาได้มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับพระสูตรนี้มาแต่ชาติปางก่อนๆ เขาจะได้บรรลุผลแห่งพุทธภาวะในอนาคตข้างหน้าอย่างแน่นอน มรดกแห่งสัทธรรมปุณฑริกสูตรไหลลั่งอยู่ในชีวิตของบุคคลที่ไม่เคยทอดทิ้งสัทธรรมปุณฑริกสูตร ไม่ว่าจะเป็ชีวิตในชาติใดๆ ก็ตามที่เกิดมาทั้งในชาติปางก่อนๆ ในชาตินี้ หรือในชาติหน้า แต่ผู้ที่ไม่เชื่อมั่น และหมิ่นประมาทสัทธรรมปุณฑริกสูตรนั้นจะ “ทำลายเมล็ดทั้งหลาย (ซึ่งเป็นพื้นฐาน) ที่นำไปสู่การเป็นพระพุทธรูปในโลกนี้” (ของตนเอง) โดยทันที เพราะบุคคลเช่นนี้ตัดตนเองออกไปจากศักยภาพแห่งการบรรลุพุทธภาวะ และพวกเขาไม่ได้มีส่วนร่วมในมรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต และความตาย

ศิษย์และอุปัชฌาภิกษุทั้งหลายของอาตมา, นิชิเร็น ควรจะสวด นัมเมียวโฮเร็งเงเคียว ด้วยจิตใจแบบต่างกายแต่ใจเดียว จงอย่าได้คำนึงถึงความแตกต่างในด้านต่างๆ ของพวกเราตนเอง จงอยู่คู่กันเหมือนดั่งปลา และวาริ ที่มีน้ำอาศัยแหวกว่ายอยู่

.....

สัมพันธภาพอันแน่นแฟ้นทางจิตใจเช่นนี้ คือพื้นฐานแห่งการสืบทอดมรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิตและความตาย นี่คือนัยสำคัญที่แท้จริงในการเผยแผ่ธรรมของพระนิชิเร็น เมื่อพวกท่านมีความ-

สามัคคีกลมเกลียวกันอย่างแน่นอนแล้ว แม้แต่ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่เพื่อเผยแพร่ธรรมให้กว้างออกไปก็จะบรรลุผลดังปรารถนา แต่ถ้าลูกศิษย์คนใดของนิชิเร็นก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีกัน เขาก็จะเป็นเหมือนคั้งนักรบทั้งหลายที่ก่อการจากภายในเพื่อทำลายป้อมปราการอันเป็นปราสาทของพวกเขาเอง

ประวัติธรรมนิพนธ์โดยย่อ

พระนิชิเร็น ไดโชนิน เขียนธรรมนิพนธ์ เรื่อง “มรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต” ถึงพระสงฆ์มีนามว่า ไชเร็น-โบะ นิชิโยะ เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1272 ที่เมืองจิกาสาระซึ่งอยู่ในเกาะซาโคะอันเป็นเกาะที่ท่านได้ถูกเนรเทศให้ไปอยู่ที่นั่น

ธรรมนิพนธ์ฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไล่เรี่ยกันกับธรรมนิพนธ์ เรื่อง “การเปิดดวงตา” ซึ่งอธิบายถึงสิ่งสักการบูชา (โงะฮนซน) ในรูปของบุคคล หลังจาก 3 เดือน ที่พระนิชิเร็นถูกส่งมาอยู่ที่เกาะซาโคะ เป็นเวลาที่ความหนาวเหน็บของอากาศในฤดูหนาวเพิ่งจะผ่านพ้นไป และฤดูใบไม้ผลิก็จะเริ่มต้นขึ้นในไม่ช้า

ในวันที่ 16 และ 17 ของเดือนมกราคมในปีนั้น ก่อนที่ท่านจะเขียนธรรมนิพนธ์ เรื่อง “มรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต” พระนิชิเร็นได้เข้าไต่วาที่ธรรมกับพระสงฆ์ที่ทรงคุณวุฒจากนิกายต่างๆ ในญี่ปุ่นสมัยนั้น ที่มาทำทนายขอไต่วาที่ธรรมกับท่าน พระนิชิเร็นได้ทำให้พระสงฆ์จากนิกายต่างๆ เหล่านั้น ต้องพ่ายแพ้ไปโดยทั่วทั้งหมด

พวกพระสงฆ์ และศิษย์ของพุทธนิกายสุขาวดี เกิดความขุ่นเคืองต่อพระนิชิเร็นมากขึ้นไปอีก ชีวิตของพระนิชิเร็นจึงตกอยู่ในอันตรายเรื่อยมา แต่ก็มีชาวบ้าน และพระสงฆ์บางองค์เกิดความเลื่อมใสในสภาพชีวิตภายในอันยิ่งใหญ่ของท่าน จึงเข้ามาเป็นศิษย์ของท่าน เช่น อาบุตสึโบะ และพระไชเร็น-โบะ ซึ่งท่านได้เขียนธรรมนิพนธ์ฉบับนี้ให้ ได้ขอเข้ามาสรีทธาในคำสอนของพระนิชิเร็น หลังจากการไต่วาที่ธรรมครั้งนั้น โดยทันที

ความหมายของคำว่า มรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิตกับความตาย

ซึ่งสืบทอดมาจากพระพุทธถึงสรรพสัตว์ทั้งปวง ก็คือ เมียวโฮเร็งเงเกียว

ชีวิต กับความตายในธรรมนิพนธ์ของพระนิชิเร็นเรื่องนี้ หมายถึงลักษณะ 2 ด้านของชีวิตที่หมุนเวียนไปมาซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดนิรันดร์กาล ทศนคติเกี่ยวกับชีวิตเรื่องนี้มาจากหลักความคิดเห็นเรื่องการกลับมาเกิดอีก

ชีวิต และความตาย ตามคำสอนของพุทธศาสนายังหมายถึง ความทุกข์ต่างๆ ที่เกี่ยวพันกับการเวียนว่ายตายเกิดด้วยเช่นกัน คำว่า “สูงสุด” (หรือไม่มีอะไรเหนือกว่า) มีความหมายทางอักษรศาสตร์ของญี่ปุ่นว่า “สิ่งสำคัญหนึ่งเดียว หรือสิ่งสำคัญอันแท้ ฉะนั้น สิ่งสำคัญหนึ่งเดียวที่เกี่ยวกับชีวิต และความตาย” ก็หมายถึงคำสอนที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับชีวิต คำว่า “มรดก” ในที่นี้หมายถึง การรับสืบทอดกรรมที่ถูกต้องจากพระพุทธผู้ถ่ายทอดให้แก่สรรพสัตว์ทั้งปวง เมื่อเอาคำเหล่านั้นมารวมเข้าด้วยกันเป็นมรดกกรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต และความตายแล้วก็ สามารถจะแปลความหมายได้ว่า “การสืบทอดกรรม อันมีความจำเป็นสำคัญต่อชีวิตจากพระพุทธไปยังสรรพสัตว์” พระนิชิเร็นได้ชี้ให้เห็นว่า มรดกกรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต และความตายก็คือ เมียวโฮเร็งเงเคียว

ประเด็นอีก 4 ข้อที่เราจะศึกษาต่อไป ก็มาจากข้อความตอนหนึ่งในธรรมนิพนธ์ที่กล่าวว่า “พระศากยมุนีพุทธ ผู้ทรงได้บรรลุพุทธภาวะมานานหลายกัปนับไม่ถ้วน.....(ไปจนถึงข้อความตอนท้ายที่ว่า).....และการเรียกว่ามีศรัทธายึดมั่นในสังฆกรรมปณทริกสูตรก็มีความหมายเช่นว่านี้ พระศากยมุนีพุทธ ผู้ทรงได้บรรลุพุทธภาวะมานานหลายกัปนับไม่ถ้วน

ซึ่งพระนิชิเร็น ไดโชนิน ได้กล่าวถึงในธรรมนิพนธ์ฉบับนี้ คือ พระพุทธผู้ช่วยชีวิตสรรพสัตว์ให้พ้นจากความทุกข์อยู่ตลอดเวลาในโลกสหानी (โลกที่เต็มไปด้วยความยากลำบากต่างๆ) ตั้งแต่อดีตกาลแห่งกัปที่มีจำนวนมากมายดังพงธุลีของสหโลกธาตุที่ไม่อาจจะนับได้ (ศักราช 500 ฐลิกัป) แน่นอนทีเดียวว่า พระพุทธองค์นี้สามารถเป็นผู้ที่เราเข้าใจได้ว่า เป็นสัญลักษณ์ของระบบการทำงานของ เมียวโฮเร็งเงเคียว ชั่วนิรันดร์ ซึ่งทำให้สรรพสัตว์ทั้งหลายเป็นอิสระได้ พระศากยมุนีพุทธทรงบรรลุพุทธภาวะได้จากการที่พระองค์ทรงสำนึกได้ว่า ชีวิตของพระองค์หาใช่สิ่งอื่นใดไม่ นอกจากการปรากฏตัวออกมาของกฎขั้นพื้นฐาน แห่งสกลจักรวาล หรือ กฎเมียวโฮเร็งเงเคียว หรืออาจจะแปลความหมายได้ว่า พระศากยมุนีพุทธ ผู้บรรลุพุทธภาวะมานานหลายกัปหลายกัลป์ ซึ่งปรากฏอยู่ในสังฆกรรมปณทริกสูตรในฐานะสัญลักษณ์ของสภาพพุทธภายในชีวิตที่เป็นหนึ่งเดียวกับ เมียวโฮเร็งเงเคียว ชั่วนิรันดร์

สังฆกรรมปณทริกสูตร ซึ่งนำพาให้ผู้คนทั้งปวงเข้าสู่การบรรลุพุทธภาวะได้

พระนิชิเร็น ได้กล่าวในธรรมนิพนธ์ฉบับนี้ว่า “สังฆกรรมปณทริกสูตร ซึ่งนำพาให้ผู้คนทั้งปวงเข้าสู่การบรรลุพุทธภาวะได้” เพราะว่า สังฆกรรมปณทริกสูตรสอนให้รู้ว่าปวงชนทุกคนมีความสามารถ

ที่จะบรรลุพุทธภาวะได้เท่าเทียมกัน พระนิชิเร็น สอนว่า เมียวโฮเร็งเงเคียว คือกฎพื้นฐานที่ทำให้เป็น
ได้ดั่งนั้น แต่ในพระสูตรอื่นๆ ที่นอกเหนือจากสังฆกรรมปุณฑริกสูตร ได้อธิบายว่า บุคคลแห่งโลก-
ทวิยาน ผู้หญิง และพวกมิฉนาคิภูจิ ไม่มีทางที่จะบรรลุพุทธภาวะได้ เราสามารถคิดไปได้ว่า
“สังฆกรรมปุณฑริกสูตร ซึ่งนำพาผู้คนทั้งปวงไปสู่การบรรลุพุทธภาวะได้” นั้น เป็นการกล่าวถึง
เมียวโฮเร็งเงเคียว นั่นเอง เพราะว่าเหตุที่แท้จริงของการบรรลุพุทธภาวะได้ ก็คือ เมียวโฮเร็งเงเคียว
หรือกฎสำคัญสุดแห่งชีวิต

การทำให้สภาพชีวิตแห่งพุทธปรากฏออกมาเหมือนดังที่พระนิชิเร็นได้ทำไป

พระนิชิเร็น ไดโชนิน ในฐานะสามัญชนผู้หนึ่งที่พิสูจน์ด้วยชีวิตของตนเองให้เห็นว่า
พระพุทธที่แท้จริง, คำสอนที่แท้จริงของท่าน และสามัญชนทั้งหลายในแก่นแท้นั้น ก็คือตัวตนของ
เมียวโฮเร็งเงเคียว และดั่งนั้น จึงไม่แตกต่างกัน และนอกจากนั้นท่านได้ชี้ให้เห็นว่า ธรรมหัตถ์ธรรม
อันสูงสุดนี้ คือ นัมเมียวโฮเร็งเงเคียว เป็นปัจจัยในการปฏิบัติธรรม และท่านได้เปิดเผยให้เห็นธรรม-
หัตถ์ธรรมนี้ได้ในรูปแบบของ โงะฮนซัน แห่งนัมเมียวโฮเร็งเงเคียว เหมือนดังพระนิชิเร็น เราก็สามารถ
จะทำให้สภาพชีวิตภายในของสามัญชนอย่างเรา ปรากฏออกมาเป็นสภาพชีวิตแห่งพุทธเหมือนกับ
พระนิชิเร็นได้

ความศรัทธาในชีวิตเรา เหมือนดังกับการปรากฏออกมาของ เมียวโฮเร็งเงเคียว

พระพุทธแท้จริง คำสอนแท้จริงของพระพุทธ และสามัญชนทั้งหลาย มีความเท่าเทียมกันในรูป
แห่งการปรากฏตัวตนออกมาของเมียวโฮเร็งเงเคียว ตามที่สังฆกรรมปุณฑริกสูตรภาคสำคัญแท้จริง
(14 บทหลัง) ได้บ่งบอกไว้ ดั่งนั้น การเชื่อถือในสังฆกรรมปุณฑริกสูตรก็คือ การเชื่อถือในประเด็น
ดังกล่าวนี้ การสวดนัมเมียวโฮเร็งเงเคียวด้วยความมั่นใจว่า พวกเราแต่ละคนไม่มีทางพลาดเป้าหมาย
ที่จะบรรลุพุทธภาวะได้ในชีวิตนี้ และสวดด้วยความมั่นใจว่าจะได้รับผลบุญอย่างแน่นอน และด้วย
ความมั่นใจเช่นนี้ เราก็สามารถที่จะรับสืบทอดมรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิตกับความตายได้
การใช้ชีวิตอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในแต่ละขณะจิต

ประเด็นที่เราจะศึกษาต่อไปนี้ เกี่ยวกับใจความในธรรมนิพนธ์ที่กล่าวไว้ว่า “บุคคลที่ปลูกเรียก
ความศรัทธาของตนขึ้นมา และสวดนัมเมียวโฮเร็งเงเคียวด้วยความเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า บัดนี้คือวาระ
สุดท้ายแห่งชีวิตของตน” การที่เราสำนึกได้ดั่งนี้ ถือว่าเป็นการสืบทอดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึง
ความเป็นจริงแห่งชีวิตของตนเองว่า ความเป็นจริงแน่แท้ของความตายนั้น เป็นสิ่งที่ไม่มีความหลีกเลี่ยง

ได้ เมื่อเราสำนึกได้เช่นนี้แล้ว เราก็จะรู้สึกได้ว่า การที่เรายังมีชีวิตอยู่ในวันนี้ นั้น มีความสำคัญอันลึกซึ้ง พร้อมทั้งรู้สึกได้ว่า การยึดมั่นในพุทธธรรมที่ถูกต้อนั้น มีความสำคัญอันลึกซึ้งเช่นกัน สิ่งนี้จะถ่วงถอนความเครียดของเราให้หายไปด้วยความศรัทธาตั้งใจจริงเช่นนี้

การใช้ชีวิตอยู่ในแต่ละวัน และแต่ละขณะจิตด้วยชีวิตทั้งชีวิตของเราอย่างเต็มเปี่ยม นั้น มีความหมายว่า “บัดนี้ คือวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของตน” ด้วยความศรัทธาเช่นนี้ พระนิชิเร็นสอนว่าเราจะสามารถสืบทอดมรดกธรรมได้ และทำให้ชีวิตพุทธแห่งนิรันดร์ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรม-มหัศจรรย์ปรากฏออกมาจากชีวิตเราได้

ประเด็นที่เราจะศึกษาต่อไปนี้ เกี่ยวกับใจความในธรรมนิพนธ์ที่กล่าวว่า “ศิษย์สาวกทั้งหลายของอาตมา สามารถรับ และเทิดทูนสังฆกรรมปฐกฐิกสูตรได้นั้น เพราะมีสัมพันธภาพอันแน่นแฟ้นกับพระสูตรนี้มาตั้งแต่ชาติปางก่อนๆแต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อ และหมั่นประมาท จะทำลายเมล็ดแห่งพุทธ(ซึ่งเป็นพื้นฐาน) ที่นำไปสู่การเป็นพระพุทธ(ของตนเอง) ในโลกนี้” โดยทันที เพราะบุคคลเช่นนี้ตัดตนเองออกไปจากศักยภาพแห่งการบรรลุพุทธภาวะ ฉะนั้น จึงไม่มีส่วนร่วมในมรดกธรรมอันสูงสุดแห่งชีวิต และความตาย

การรักษาความศรัทธาของตนไปตลอดนิรันดร์กาล

การที่จะสืบทอด “มรดกแห่งสังฆกรรมปฐกฐิกสูตร” ได้นั้น พระนิชิเร็นได้สอนว่า เราจะต้องทำความศรัทธาให้ต่อเนื่องไป ไม่มีการเสื่อมถอยศรัทธาทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

ความศรัทธาชั่ววินิจนันต์ ตามความหมายในหนึ่งชั่วชีวิตนี้ก็คือ การยึดมั่นในสังฆกรรมปฐกฐิกสูตร อันเป็นคำสอนแห่งนัมเมียวโฮเร็งเงเคียว โดยไม่ยอมเสื่อมถอยไปตลอดชีวิต มรดกแห่งธรรม คืออีกนามหนึ่งของความศรัทธา

ตราบใดที่เรารักษาความศรัทธาในโงะฮนซันไว้ และมุ่งหน้าไปสู่การบรรลุพุทธภาวะของเรา และปฏิบัติหน้าที่เพื่อโคเซ็น รุฝุ (การเผยแผ่ธรรม) และเพื่อความสุขของปวงชนทั้งหลายแล้ว เราก็ยังคงเป็นผู้สืบทอดมรดกธรรมไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้น มรดกธรรมก็คือ ชื่อของความศรัทธาอีกชื่อหนึ่ง

ประเด็นที่จะศึกษาต่อไปมาจากใจความที่กล่าวว่า “ศิษย์ และอุปัชฌาภิกษุทั้งหลายของอาตมา นิชิเร็น ควรจะสวดนัมเมียวโฮเร็งเงเคียวด้วยจิตใจแบบต่างกายใจเดียว.....แต่ถ้าลูกศิษย์คนใดของนิชิเร็นก่อให้เกิดการแตกสามัคคีกัน เขาก็จะเป็นเหมือนดั่งเหล่านักรบที่ก่อการจลาจลภายใน

ใน เพื่อทำลายป้อมปราการอันเป็นปราสาทของพวกเขาเอง”

การสืบทอดมรดกธรรมด้วยความศรัทธาที่กำเนิดจาก

ความสามัคคีกลมเกลียวกัน

การที่จะสืบทอดมรดกธรรมอันสูงสุดได้นั้น พระนิชิเร็นยังได้ย้ำถึงคุณสมบัติอีกข้อหนึ่ง คือ ความสำคัญในการก่อสร้างความสามัคคีกันในรูปแบบ “ต่างกายใจเดียว” ของหมู่คณะที่ปฏิบัติธรรมนี้ และมานะพยายามในด้านความศรัทธาร่วมกัน ถ้าเราปราศจากความสามัคคีกันในรูปแบบนี้แล้ว พระธรรมนัมเมียวโฮเร็งเงียว ซึ่งสามารถจะทำให้ปวงชนทุกคนบรรลุพุทธภาวะได้นั้น ก็จะไม่แผ่ขยายกว้างไกลออกไป

ความหมายแห่ง “ต่างกายใจเดียว”

“ต่างกาย” หรือคนหลายๆ คน หมายถึงว่า คนเราทุกคนต่างก็มีรูปร่างหน้าตา นิสัยใจคอ ความสามารถ และรสนิยมแตกต่างกันไป บุคคลแต่ละคนต่างก็มีคุณสมบัติเฉพาะตัว และความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะตัว ทั้งยังมีความสำเร็จ และฐานะทางสังคมที่แตกต่างกันออกไป “ใจเดียว” หรือมีใจอันเดียวกัน หมายถึง การเข้ามาร่วมกันเพื่อจุดประสงค์ หรือเจตนารมณ์, คุณค่า, ความหวัง หรือความปรารถนาอันเดียวกัน ความสามัคคี คือกลุ่มคนที่แตกต่างกันสารพัดอย่างแต่ได้เอาคุณสมบัติเฉพาะตัวของแต่ละคนมาทำงานร่วมกันเพื่อจุดประสงค์อันหนึ่งอันเดียวกัน จะสามารถทำให้พวกเขาดึงเอาพลังกำลังอันเข้มแข็งที่มีอยู่ออกมาได้ มันเป็นพลังกำลังที่เขาไม่อาจนำออกมาได้ เมื่อทำด้วยตัวคนเดียว หรืออีกนัยหนึ่ง “ต่างกายใจเดียว” คือการเอาบางส่วน และส่วนทั้งหมด หรือ เอกชนกับมหาชน มาประสานเข้าด้วยกัน พุทธศาสนาของพระนิชิเร็นเปิดโอกาสให้แต่ละบุคคลนั้น ปฏิบัติธรรมเพื่อ โคะเซ็น รุฝุ และจิตใจที่ปรารถนาจะช่วยผู้อื่น สิ่งที่ทำให้แตกต่าง หลากหลายกัน เข้ามารวมตัวกลมเกลียวกันได้ ก็คือการที่กลุ่มชนได้หลอมหลอมจิตใจเข้าด้วยกัน และ “ใจเดียว” หมายถึง การมีศรัทธาร่วมกันใน โงะฮนซัน ซึ่งเป็นการสร้างจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่เพื่อ โคะเซ็น รุฝุ อันเป็นจุดประสงค์ของพระนิชิเร็นให้เป็นหน้าที่ของเราเอง

ในการที่พระนิชิเร็นบอกว่า “นี่คือจุดมุ่งหมายที่แท้จริงในการเผยแผ่ธรรมของนิชิเร็น” ก็หมายถึงถึงว่าท่านได้อธิบายให้ความกระจ่างว่า ความมานะพยายามอันเป็นจุดมุ่งหมายที่สูงสุดของท่าน เพื่อเผยแผ่ธรรมมหัศจรรย์ ก็คือการสร้างความสมัคคีสามัคคีกันอย่างงดงามของชีวิตมนุษย์ทั้งหลาย

ธรรมนิพนธ์ เรื่อง “จดหมายตอบอุบาสิกา นิชิ-เนียว”

“Reply to Onichi-Nyo” (WND. Pp. 1089-1090)

อาตมาได้รับสตางค์ 300 ร้อยเหรียญที่ท่านฝากพระเซ็น-โบะ มาให้แล้ว และในบัดนี้ท่านยังส่ง
มาให้อาตมาอีก 200 เหรียญ

พระพุทธ คือบุคคลที่ควรแก่การเคารพสักการะ ท่านไม่เคยคิดพิจารณาถึงความแตกต่างกันของ
ปัจจัยที่ผู้คนนำมาถวายท่านเลย

ในอดีตกาล เด็กชายศรีสัมภาวะ(ชัย) ได้ถวายขนมก้อนดินให้แก่พระพุทธเจ้า และต่อมาเด็ก
คนนั้นได้กลับชาติมาเกิด และได้มาเป็นพระเจ้าอโศกมหาราช ปกครองแคว้นแคว้นชมพูทวีป

ยาจกหญิงผู้หนึ่ง ได้ตัดผมของเธอไปขายเพื่อซื้อน้ำมันตะเกียง (เอาไปถวายให้แก่พระพุทธเจ้า)
ถึงแม้พายุพัดลงมาจากเขาพระสุเมรุ ก็ไม่ทำให้ตะเกียงที่ใส่น้ำมันของยาจกหญิงผู้นั้นดับลงได้
ในทำนองเดียวกัน สตางค์สองสามพวงที่ท่านถวายให้แก่อาตมานั้น มีค่ายิ่งกว่าทรัพย์สมบัติของ
ผู้ปกครองประเทศญี่ปุ่นที่อาจจะถวาย (พระพุทธเจ้า) ด้วยประเทศชาติบ้านเมือง และสร้างเจดีย์ที่
ประดับด้วยสิ่งมีค่า 7 ชนิด สูงขึ้นไปยังตรัยตริงศาสวรรค์ (สวรรค์แห่งเทพเจ้า 33 องค์)

อักษรเพียงตัวเดียวของสัทธรรมปุณฑริกสูตร เปรียบเสมือนดั่งโลกอันกว้างใหญ่ ซึ่งให้กำเนิด
ต่อทุกสิ่งทุกอย่าง หรือเหมือนดั่งมหาสมุทร ซึ่งบรรจุไว้ด้วยน้ำจากทุกแม่น้ำ หรือเหมือนดั่ง
ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ ซึ่งให้แสงสว่างต่อทวีปทั้ง 4

อักษรเพียงตัวเดียวนี้เปลี่ยนแปลงไป และ(กลายมาเป็นดวงจันทร์ และดวงจันทร์เปลี่ยนแปลง
ไป) และกลายมาเป็นพระพุทธ เมล็ดพันธ์ข้างเปลี่ยนแปลงไป และกลายมาเป็นหน่อต้นข้าว
ลำต้นข้าวเปลี่ยนแปลงไป และกลายมาเป็นข้าว ข้าวเปลี่ยนแปลงไป และกลายมาเป็นคน และคนที่
เปลี่ยนแปลงไป และกลายมาเป็นพระพุทธ ผู้หญิงเปลี่ยนแปลงไป และกลายมาเป็นอักษร เมียว
อักษร เมียว เปลี่ยนแปลงไปแล้วกลายมาเป็นพระศากยมุนีพุทธ ประทับอยู่บนกลีบดอกบัว
ความจริงใจ คือสิ่งสำคัญ

ในครั้งแรกของธรรมนิพนธ์ฉบับนี้ พระนิชิเร็น ไดโชนิน ได้แสดงความเคารพอย่างสูงสุดต่อ
อุบาสิกา ออนนิชิ-เนียว ที่ส่งสตางค์มาถวายด้วยความจริงใจ ท่านไดโชนินได้ยกตัวอย่างจากพุทธ-
นิทาน 2 เรื่อง ท่านได้สอนว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการทำบุญทำทานทางพุทธศาสนา ก็คือความจริงใจ
ไม่ใช่วัดกันจากจำนวน หรือมูลค่าของสิ่งทีนำมาถวาย ความจริงใจเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ดังที่
แสดงให้เห็นชัดแจ้งจากเรื่องราวของเด็กชายศรีสัมภาวะ และเรื่องตะเกียงของยาจกหญิงผู้หนึ่ง

ความจริงใจไม่สามารถบังคับกันได้ แต่เกิดได้จากแรงศรัทธาเท่านั้น เด็กชายผู้นั้นเกิดแรงศรัทธาจากการที่ได้พบกับพระพุทธเจ้า และจึงได้ถวายขนมกัณโถให้แก่พระพุทธองค์ เด็กชายผู้นั้นอาจจะมี ความมั่นใจว่าจะได้รับผลบุญกุศลจากการกระทำของเขา